

GAS

Als Ewout 's nachts wakker lag, dacht hij soms na over wat er in zijn leven belangrijk was. Naast de gewone ingrediënten zoals zijn ouders en zijn PlayStation waren er twee zaken heel bijzonder voor Ewout. Dat waren chocolade en detective zijn.

Ewout was opgegroeid met chocolade zoals andere kinderen met melk. Hij woonde naast Belcolade, de grootste chocoladefabriek van het land. Zijn opa werkte bij Belcolade als ploegbaas. Zijn buurman Alfons was er magazijnier. Repen en tabletten met kleine schoonheidsfoutjes in de productie of bij het inpakken werden door Belcolade uitgedeeld aan de werknemers. Zo werd Ewout door zijn opa en zijn buurman overstelpt met chocolade.

Ewout was in de loop der jaren een echte kenner geworden. Hij kon met de ogen dicht vertellen welke van de vijfendertig verschillende smaken je op zijn tong legde. Hij vond alle chocoladesmaken lekker en paste zijn keuze eerder aan aan zijn humeur of aan het weer. Witte chocolade was voor ijskoud weer of voor als je je ongelukkig en onbegrepen voelde, bijvoorbeeld na een dikke onvoldoende op school. Bruine chocolade met hazelnoten was voor als het regende of als je diep over iets moest nadenken. Bij warm weer at hij graag zwarte chocolade met een vulling van banaan of sinaasappel. Maar ongeveer een jaar geleden had Belcolade een nieuwe reep op de markt gebracht: de krokoreep. Bruine chocolade met een vulling van gemalen amandelnoten en daaromheen nog een laagje zwarte chocolade. Als je erin beet, gaven de kleine stukjes noot net dat tikje extra aan de reep, dat hem onweerstaanbaar maakte. De krokoreep was Ewouts favoriet. Het was ook een echt succesverhaal geworden. Belcolade had rond de krokoreep een stevige reclamecampagne opgezet met een krokodil als logo. Als je een

bliester van vijf krokorepen kocht, zat er een mini-krokodil bij waarmee je hapselletjes kon doen. In de pauze speelden een heleboel kinderen van zijn school kroko-hap, en ze aten krokorepen bij de vleet.

Ewouts droom was detective worden. Met een koelbloedig gezicht misdaden oplossen en boeven achter de tralies draaien, dat leek hem geweldig. Soms probeerde hij al een beetje te oefenen door nummerplaten van verdachte auto's uit het hoofd te leren, maar tot nu toe had hij er nog niets mee kunnen doen.

'Geduld', zei zijn opa als hij erover praatte. 'Een detective moet vooral veel geduld hebben. Vroeg of laat blijkt dat een aanwijzing die verder niemand heeft opgemerkt, de sleutel is tot het raadsel.'

Ewout knikte. Hij hoopte maar dat geduld groeide met ouder worden, net zoals je armen en benen. Opa had in elk geval meer geduld dan hij, maar van papa en mama was hij niet zo zeker.

Op een ochtend was Ewout druk bezig met het volproppen van zijn brooddoos, toen zijn mama opeens haar hand voor haar mond sloeg.

'Nee toch!' zei ze ontzet.

Ewout wilde al vragen wat er scheelde, toen hij merkte dat zijn ouders allebei gespannen naar het radionieuws luisterden. Zijn vader beende naar de tv, waar een extra nieuwsuitzending werd uitgezonden. Verbaasd zag Ewout beelden van de fabriek naast zijn deur. Belcolade had een anonieme dreigbrief gekregen waarin stond dat er krokorepen waren verspreid met glasscherven erin. Een politiewoordvoerder deelde mee dat ze de zaak ernstig namen, ook al hielden ze er rekening mee dat het enkel om een smakeloze grap zou kunnen gaan.

Ewout staarde geschrokken naar de krokoreep in zijn brooddoos. Glas! Wat afschuwelijk! De tv interviewde werknemers die de fabriek binnengingen. Stuk voor stuk vonden ze het een gemene streek.

'Wie doet nu zoiets?' vroeg Ewout zich af.

'Iemand die zich wil wreken op Belcolade', dacht papa. 'Een ontevreden werknemer. Of een gek die tegen chocolate is. Of iemand van de concurrentie die hen het succes van de krokoreep niet gunt.'

'Maar je kunt toch niet zomaar glasscherven in die repen stoppen', bedacht Ewout. 'De fabriek is toch beveiligd, je kunt er niet zomaar in en uit.'

'Inderdaad', zei papa. 'Het is dus waarschijnlijk gewoon bluff: er zit helemaal geen glas in die repen. Maar reken maar dat de verkoop keldert door zo'n gerucht! Wie durft het risico te nemen om zijn kinderen glasscherven te voeren?' Papa lachte koud. 'Het is een gemene streek, maar heel efficiënt. En tot de dader ontmaskerd is, kun je er niet veel tegen beginnen.'

Op school praatten alle kinderen over het glas in de krokorepen. Bijna allemaal hadden ze iets anders bij voor in de pauze. Ewout niet. Die wilde trouw blijven aan de krokoreep. Maar toen hij de stukjes noot tussen zijn tanden maalde, dacht hij opeens dat hij de smaak van bloed proefde. Hij spuwde zijn mondvol uit, maar er was niets aan de hand. Toch at hij de rest van de reep niet verder op.

's Avonds op het journaal bleek dat er nergens in het hele land glasscherven waren gevonden in krokorepen. Het leek er dus steeds meer op dat het om een slechte grap ging. Een woordvoerder van de fabriek vertelde dat Belcolade geen enkel risico nam en daarom alle krokorepen terugriep uit de winkels. Klanten mochten gekochte krokorepen terugbrengen en gratis een andere smaak kiezen. Hij deed een dramatische oproep aan de schrijver van de dreigbrief om geen kinderlevens op het spel te zetten.

'Alsof alleen kinderen krokorepen eten', mopperde papa. 'Die man weet zelfs uit deze zaak nog reclame te halen!'

Ewout nam de zaak heel serieus op. Na het avondeten ging hij praten met zijn opa. Die vertelde over de extra veiligheidsmaatregelen die er genomen waren. Hij zei ook dat niet iedereen het erg vond, van die glasscherven. Een tiental arbeiders zouden na Nieuwjaar tegen hun zin met vervroegd pensioen worden gestuurd. Die vonden het net goed dat Belcolade ook eens een tegenvaller te verwerken kreeg. Maar opa dacht niet dat één van hen de schuldige zou zijn. Zo ver zouden ze geen van allen gaan, daar was hij van overtuigd.

Ewout ging ook langs bij zijn buurman Alfons. Die vertelde dat de toegang tot het magazijn meer dan ooit gecontroleerd werd. Ewout zag in een hoek van zijn keuken een grote doos vol krokorepen staan. Toen hij er een blik op wierp, legde Alfons er zogenaamd achteloos een krant overheen. Dat was vreemd. En nog vreemder was dat Alfons hem niet één reep cadeau gaf, zoals hij gewoonlijk deed.

Thuis schreef Ewout alles op in zijn notaboekje. Hij had een motief, bij de te vroeg op pensioen gestuurde arbeiders. En hij had een aanwijzing bij zijn buurman Alfons. Jammer genoeg pasten het motief en de aanwijzing niet bij elkaar. Detective zijn was minder gemakkelijk dan het op tv soms leek.

De volgende ochtend liep Ewout langs de fabriekspoort naar school, toen een journalist van de nationale tv-zender hem tegenhield. Ze wilden wel eens de mening van een kind horen over de zaak met de glasscherven, zei hij. Krokorepen vielen immers vooral bij kinderen in de smaak. Eerst stond Ewout een beetje verlegen te hakkelen, maar toen zag hij zijn kans schoon om een idee dat hem die nacht was te binnen geschoten te ventileren. 'Volgens mij wil de dader gewoon een nieuwe reep op de markt brengen. Cho-

colade met ijsscherfjes of zoiets. Zoiets als die granita-drinkjes in Italië. Misschien is dit gewoon een manier om zijn idee bekend te maken!’ De journalist sprak nog een afsluitende zin en Ewout kon verder naar school.

Om vier uur was Ewout nog alleen thuis toen hij telefoon kreeg van zijn mama. ‘Zet de tv aan! Je bent beroemd!’

Hij snapte er niks van, maar drukte op de knop van de tv. Daar liep net weer een extra nieuwsuitzending. ‘...blij u te kunnen melden dat de zaak van de Belcolade-krokorepen met glasscherven is opgelost’, klonk de stem van een journalist. ‘De dader heeft z opas volledige bekentenissen afgelegd. Het gaat om een gefrustreerde werknemer, wiens idee voor een nieuwe reep met ijsplinters was afgewezen door Belcolade. Op deze manier probeerde hij zijn idee toch door te drukken. De politie kwam op het spoor van de dader door de opmerking van een schooljongen in ons ochtendjournaal.’

Ewout zag opeens zichzelf terug in flashback en hoorde wat hij vanmorgen had verteld. De telefoon rinkelde. Het was papa. De deurbel klonk. ‘Wacht even’, zei Ewout in de hoorn. Op de stoep stond een mevrouw van de krant. Er kwam ook net een wagen aanrijden van het lokale tv-station. Ewout veegde snel de chocolade van zijn mond, voordat hij in beeld kwam.

Op school was hij twee dagen lang beroemd. Daarna reed er een auto in het kanaal en was de interesse voor Belcolade voorbij. Opa was beretrots op zijn kleinzoon. Ook buurman Alfons kwam op bezoek. Hij had een hele doos krokorepen bij.

‘Eergisteren kon ik je niks geven, omdat ik een doos aan mijn nichtjes had beloofd’, legde hij uit. ‘Ik zag je nog kijken...’

Ewout lachte een beetje plichtmatig. Gelukkig had hij daarover zijn mond gehouden op tv.

Maar het mooiste moment voor Ewout kwam drie maanden later. Toen stopte er een bestelwagen van Belcolade voor de deur. Ze zetten een grote doos afvolrepen met een wikkel die Ewout nog niet kende. Er zat een brief bij.

‘Als dank voor de tip bij het oplossen van de krokoreep-zaak, zenden we u dit pakket met onze nieuwe repen, geïnspireerd door het idee van uzelf en de dader!’

‘Granita-reep’, stond er op de nieuwe repen. Ze smaakten verrukkelijk, met splinters kokosnoot als koele scherfjes doorheen de zwarte chocolade. Ewout genoot met gesloten ogen. Heerlijk. Definitief verrukkelijk.

Chocolade en detective zijn, een perfecte combinatie, dacht Ewout toen hij midden in de nacht even wakker werd. Meteen daarna viel hij in een chocoladezoete slaap.